

dobbeltformål, nemlig dels at kunne tilbyde en gruppe af arbejdsløse et meningsfyldt job til overenskomstmæssige løn- og ansættelsesforhold, dels at styrke den sociale service i såvel stat som kommuner og amter.

Jeg tror faktisk ikke på, at hr. Bjarne Laustsen har ret i, at udspillet kom fra Kommunernes Landsforening. Jeg tror snarere, at forslaget udspringer af Enhedslistens beslutningsforslag fra 1996.

Vi fremsatte et forslag på baggrund af den dybe modstrid, der er mellem alle partiers ønske om en bedre offentlig service og så de mange ledige hænder. At den ordning, der kommer ud af det, bliver forbeholdt de ledige, der er over 48 år og har vanskeligt ved at få fodfæste igen på arbejdsmarkedet, når de én gang er røget ud, anser jeg ikke for en væsentlig forringelse.

Men uden at overdrive kan vi jo nok konstatere, at succesen i det forløbne år har været behersket, og der er flere gode grunde til det.

For det første har kommuner og amter været uklare på, om etableringen af servicejob skulle betragtes som en serviceudvidelse inden for den ramme, som var aftalt med regeringen, eller ej. Det spørgsmål er afklaret.

Jeg kan fortælle, at vi har fået det kortest mulige svar på et § 20-spørgsmål nogen sinde om, hvorvidt servicejobbene kunne udvide 1 pct.-rammen. Besvarelsen lød simpelt hen: Ja. Og det har været en stor fornøjelse at sende det rundt til Kommunernes Landsforening og andre steder, for det var en udbredt myte i det forum, at det ikke forholdt sig sådan. Servicejob er faktisk en mulighed for udvidelse af den sociale service ud over den aftalte ramme. Det er en væsentlig grund til, at der ikke har været så stor succes med ordningen indtil nu.

For det andet har staten ikke påtaget sig sin del af opgaven med at etablere det anslåede antal servicejob. Det har jeg allerede tidligere påpeget over for de hovedansvarlige – først og fremmest finansministeren.

For det tredje var der én afgørende mangel i servicejobordningen, som den blev vedtaget sidste år, og det var den manglende genoptjening af dagpengerebet. Ud over, at det virkede fuldstændig urimeligt for den enkelte servicejobber, har det jo også ført til, at ordningen har stødt på modstand fra nogle af de faglige organisationer, som er vigtige medspillere for at få ordningen til at fungere.

Endelig kan vi jo ikke se bort fra en vis træghed i systemet, som har medvirket til, at der til

dato er blevet etableret færre end de 1.000 servicejob på landsplan.

Med forslaget om ændringerne af ordningen, som vi nu behandler, er der sket betydelige forbedringer. Jeg vil især pege på genoptjeningsretten, som har været en mærkesag for Enhedslisten af hensyn til servicejobberne såvel som af hensyn til at få de faglige organisationer til aktivt at bakke op om ordningen.

Når man har job, der rummer fuldstændig ordinære overenskomstmæssige løn- og arbejdsforhold, er der selvfølgelig ikke nogen mening i at sige, at man ikke kan tilføre dem en genoptjeningsret. Det ville svare til, at man sagde, at samtlige offentligt ansatte var på tilskud og derfor ikke skulle have dagpengerebet efter udført arbejde. Så vidt tror jeg dog ikke, de borgerlige vil gå.

Vi mener også, at de øvrige elementer i forslaget vil medvirke til, at ordningen kan opfylde sit formål, som vi beskrev det tidligere. Jeg tror, at udvidelsen til at omfatte selvejende institutioner f.eks. kan have en meget positiv virkning på børneinstitutionsområdet.

Men jeg vil godt indskyde en enkelt kritisk bemærkning: For os i Enhedslisten er det lidt af en gåde, at regeringen fastholder, at ordningen ikke kan omfatte kontanthjælpsmodtagere på linje med arbejdsløse i dagpengesystemet. På den måde holdes nogle af de socialt dårligst stillede arbejdsløse stadig uden for muligheden for at få et meningsfyldt job til overenskomstmæssig løn. Det fik vi ikke med i aftalen denne her gang, men det skal selvfølgelig ikke afholde os fra at tage det op engang i fremtiden.

Endelig vil jeg så også stille spørgsmål til ministeren om, hvordan udmøntningen af aftalens bemærkninger om ligestilling af servicejob med ordinære job i forhold til arbejdsformidlingens ansvar for udarbejdelse af handlingsplaner og udsigt til et servicejob gøres til et lige så fuldstændigt beskæftigelsesmål som udsigt til udstøttede job. Hvordan skal det udmøntes i praksis?

Men med de spørgsmål og de bemærkninger støtter vi altså forslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

Heller ikke i det her tilfælde er det kun, fordi det er en forkert kreds af partier, der er kommet med forslaget; det er også, fordi vi rent sagligt er imod det.

Vi var imod forslaget sidste år. Min hovedindvending dengang var, at jeg var bange for, at alt for mange kom med i den, når man tog med